

Dree Peremans – Rebirth::Collective

“Ik wou de jaren 50-sound, in octet is dat indrukwekkend”

Trombonist Dree Peremans (°1983) is de zoon van de gelijknamige radioproducer, auteur, folkkenner en programmamaker. Na zijn studies aan het Lemmensinstituut, richtte hij in 2010 zijn octet Rebirth::Collective op, dat enkele jaren resideerde in de Antwerpse jazzclub Hopper. Nu brengt hij met zijn band, waarin vijf blazers en een ritmesectie, het eerste album uit. De première was begin dit jaar te beleven op Jazz Leuven. In zijn composities inspireert Dree Peremans zich op de hardbop van de jaren 50/60.

Al tijdens zijn muziekstudies werkte Dree Peremans aan een project dat hij Rebirth had gedoopt. Hij baseerde zich op *Birth Of The Cool*, maar dan met aangepaste arrangementen. Aan de naam Rebirth voegde Dree Peremans Collective toe, omdat hij voor projecten in de toekomst de groep flexibel wenst te houden. Rebirth::Collective bestaat nu naast leider Dree Peremans (trombone) uit Jo Hermans (trompet), Bruno Vansina (altsax, klarinet), Wietse Meys (tenorsax), Joppe Besteveaar (baritonsax), Ewout Pierreux (piano), Jos Machtel (contrabas) en Toni Vitacolonna (drums).

Dree Peremans:

“We hebben de cd in de geest van de muziek live opgenomen in één ruimte, recht voor de microfoon, geen overdubs, een beetje zoals de vroegere manier van opnemen”

Had je bepaalde voorbeelden in gedachte bij dit octet?

Dree Peremans: Eerder dan octet koos ik bewust voor Collective. Ik heb veel geluisterd naar de concertband van Gerry Mulligan, wat een kleine bigband is: drie trompetten, drie trombones, vier saxen en Mulligan zelf, geen piano. Het arrangement van *Little Rock Getaway* op onze cd klinkt ergens zoals Mulligan het speelt met zijn orkest.

Wie recent als voorbeeld geldt, is de Canadese trombonist en fantastische arrangeur Rob McConnell die misschien niet zo bekend is (*overleed in 2010* – nvdr). Hij had een tentet, waarin 3 saxen (2 alt en tenor, geen baritonsax), maar wel twee trompetten, twee trombones, piano en ritmesectie. Hij speelde vooral standards. Een andere inspiratie vormt Oliver Nelson, en ook Dave Holland, ik denk dan aan een octetplaat van hem (*Pathways* – nvdr), waarbij geen piano, maar wel vibrafoon met Steve Nelson. Zijn ensemble functioneert als een soort pocket bigband.

Hoe kom je tot de keuze van de standards? Gershwin, Arlen en Strayhorn zijn bijna vanzelf-

sprekend, maar minder evident is bv. First Song van Charlie Haden?

First Song is een keuze van Joppe (Besteveaar) geweest. Dat is ook zijn arrangement, het enige stuk dat ik zelf niet heb bewerkt. Ik neem de artistieke leiding, bepaal wat we spelen, maar ik sta altijd open voor suggesties, eigen composities of experiment. De keuze van de standards ligt gewoon in wat ik graag speel, veel meer moet je daar niet achter zoeken... Wat ik als arrangeur doe is het bijna laten klinken alsof ik het zelf heb geschreven.

Stem je dat ook af op de muzikanten die je omringen?

Jawel, ik ben eigenlijk met niets anders bezig. Ik betrap mezelf erop dat als ik aan het schrijven, componeren, arrangeren ben, ik dat niet kan loslaten. Ik zit sowieso met die groep in mijn hoofd, de klankkleur, eender waar ik aan begin, denk ik aan de 8 individuen. Ondertussen heb ik ze goed leren kennen. Sterker nog, ik weet bv. hoe Wietse (Meys) of Joppe (Besteveaar) soleren, ... Een beetje zoals Duke Ellington arrangeerde, die daarbij ook bv. Paul Gonsalvez in zijn hoofd had. Het componeren pak ik nogal pragmatisch aan. Ik zorg dat ik een sterke leadsheet heb. Het moet zowel goed kunnen klinken in duo, in trio als in kwartet. En dan maak ik het arrangement voor de groep af.

Het repertoire roept reminiscenties op aan de jaren 50, passend in de terugkeer naar retro en vintage, slaat jullie muziek nu ook aan?

Ik weet niet of het modieus is wat we doen. Ik heb daar lang over nagedacht voor ik ermee begonnen ben, wat ik inhoudelijk wou doen. Standards spelen is niet relevant, maar op een gegeven moment heb ik de knoop doorgehakt. Ik wil gewoon de muziek spelen die ik zelf graag hoor, de jaren 50-sound is wat ik wou, en in octet is dat echt indrukwekkend. Ik merk dat het aanslaat. Overigens is Sam Joris, de zoon van Bert, nu ook met een octet begonnen. Ik kan dat alleen toejuichen, ik wens hem veel succes toe. Ik merk dat het publiek er niet van wakker ligt dat we voor de helft standards spelen. Integendeel eigenlijk.

Het heeft even geduurd eer de cd er kwam, maar intussen heeft de groep kunnen groeien, dat komt dan weer de opnames ten goede, tevreden?

Zeker tevreden. Het heeft wat tijd gevegd, ook om financiële redenen, o.a. subsidies. We hebben het geheel in de geest van de muziek live opgenomen. Allemaal in één ruimte, recht voor de microfoon, geen overdubs, slechts in beperkte mate is er aan